

О. ХЕНРИ

СЪРЦЕ И КРЪСТ

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1977

chitanka.info

Болди Уудз посегна към бутилката и я взе. Решеше ли да се добере до нещо, Болди обикновено... но тук не става дума за Болди. Той си наля трети път — с един пръст повече, отколкото първия и втория. Болди играеше ролята на съветник, а съветникът си заслужава разноските.

— На твоє място аз щях да бъда крал — каза Болди с такава увереност, че кобурът му изскърца, а шпорите му звъннаха.

Уеб Йегър бутна назад широкополата си шапка и разроши още повече русата си коса. Но понеже този берберски похват не му помогна, той последва напоителния пример на по-находчивия Болди.

— Когато човек се жени за дама-кralица, това значи, че той трябва да се превърне в двойка спатия — изказа Уеб с две думи болката си.

— Не значи, разбира се — каза съчувствено Болди, все още гонен от жажда и истински погълнат от проблема за относителната сила на картите. — По право ти си крал, което ще рече поп. На твоє място аз бих настоял да се раздава отново. Пробутали са ти предварително подредени карти... Да ти кажа ли какво си ти, Уеб Йегър?

— Какво? — попита Уеб и в светлосивите му очи проблесна надежда.

— Принц-консорт.

— Я по-внимателно — каза Уеб. — Аз никога не съм те обиждал.

— Това е титла — обясни Болди, — която върви между образите, но с нея никаква ръка не можеш да хванеш. Ще ти обясня, Уеб. Това е клеймо, с което в Европа бележат някои животни. Представи си, че ти или аз, или някой холандски херцог се оженваме за особа от кралското семейство. Така... И с течение на времето нашата жена става кralица. Е, ние ставаме ли кralе? Нищо подобно. На церемонията по коронясването нашето място е някъде между коняря на малката кralска конюшня и Деветия Велик Пазител на кralската спалня. Единствената полза от нас е, че правим калабалък на снимките и носим отговорността за появата на законен наследник. Но това не е честна игра. Да, господинчо, ти си принц-консорт; и ако бях на твоє място, я междуцарствие щях да създам, я *habeus corpus*, я нещо друго; и щях да изтегля попа и да стана крал, та ако ще всички карти да обърна.

И в потвърждение на своите думи, достойни за Уорик Кралесъздателя, Болди изпразни чашата си.

— Болди — каза Уеб тържествено, — дълги години ние с тебе сме пасли кравите от един и същ краварник. Още като деца сме тичали по едно пасбище, тъпкали сме едни и същи пътеки. Аз само с тебе мога да споделям семейните си работи. Когато се ожених за Санта Макалистър, ти беше обикновен обездвач в ранчото Нопалито. Тогава аз бях отговорник; а какво съм сега? Не съм дори халка в поводата.

— Когато старият Макалистър беше кралят на скотовъдците в Западен Тексас — продължи Болди, мазен като лисица, — ти беше лой. Твоята дума се чуваше в ранчото толкова, колкото и неговата.

— Така беше — съгласи се Уеб, — докато той не разбра, че се готвя да хвърля ласото си върху Санта. Тогава ме отпрати на пасбището, та да стоя колкото е възможно по-далеч от къщата му. Когато старият умря, започнаха да наричат Санта „кralица на скотовъдците“. А аз ръководя само говедата — това е то. Тя върти цялата работа; тя се разпорежда с парите; а аз не мога да продам дори едно теле на излетници. Санта е кралицата, а аз — господин Никой.

— На твое място аз щях да бъда крал — повтори монархистът Болди Уудз. — Когато човек се жени за кралица, той трябва да върви на една цена с нея във всякакъв вид — в живо тегло, осолена или сушена — и навсякъде — от пасбището до месарницата. Знаеш ли, Уеб, хората се чудят как може да не ти се чува думата в ранчото. Не искам да кажа нищо лошо против госпожа Йегър — тя е най-милата женичка между Рио Гранде и следващата Коледа, — но човек трябва да е господар в своя дом.

Гладкото мургаво лице на Йегър се удължи в тъжна маска на накърнено честолубие. С това изражение, с разрошената руса коса и безхитростните сини очи той напомняше ученик, когото някой посилен е изместил от главатарското място. Но високата му, енергична, жилеста фигура и револверите на кръста изключваха такова сравнение.

— Как ме нарече ти, Болди? — попита той. — Какъв концерт беше?

— Консорт — поправи го Болди, — принц-консорт. Това е нещо като псевдоним за слаба карта. Ти се нареждаш някъде между вале-коз и четворка.

Уеб Йегър въздъхна и вдигна от пода ремъка от калъфа на винчестера си.

— Днеска се връщам на ранчото — каза той унило. — Утре трябва да изпратя стадо говеда в Сан Антонио.

— Ще ти правя компания до Сухото езеро — съобщи Болди. — Аз отивам към Сан Маркос, че добитъкът е нагонен в говедарника там и сега отделят двегодишните.

Двамата *companeros*^[1] се качиха на конете си и се отдалечиха в тръс от малкото селище на железопътната линия, гдето се бяха срещнали в тази жадна утрин.

При Сухото езеро, където пътищата им се разделяха, те спряха конете, за да изпушат по цигара. Бяха изминали много мили в мълчание — по целия път дотук тишината се нарушаваше само от мекия тропот на конските копита по утъпканата трева и от прашенето на храстите, които закачваха дървените им стремена. Но в Тексас разговорите рядко се водят с последователност. Между две фрази можеш да изминеш миля, да обядваш или да извършиш убийство, без това да е във вреда на тезата, която развиваш. Затова, без каквито и да е предисловия, Уеб продължи разговора, започнат преди десет мили.

— Ти сам помниш, Болди, че някога Санта не беше чак толкова самостоятелна. Ти помниш, когато старият Макалистър ни държеше на разстояние, и какъв знак ми пращаше тя, когато искаше да се видим. Старецът се беше зарекъл да ме направи на решето, ако пристъпя на пушечен изстрел от ранчото. Болди, нали помниш какъв знак ми пращаше тя — сърце с кръст в средата?

— Аз ли? — докачи се пиянски Болди. — Дали помня! Ах ти, стари койоте! Известно ли ти е на тебе, проклета, дългорога гургулицо, че всички момчета в говедарника знаеха тези ваши йероглифи. Шкембе с кости на кръст — така им викахме. Винаги ги забелязвахме в товара, който ни изпращаха от ранчото. Бяха изписани с въглен на чувалите с брашно или с молив на вестниците. А веднъж видях тоя знак написан с тебешир на гърба на новия готвач, който старият Макалистър ни беше пратил от ранчото. Да пукна, ако не е вярно!

— Бащата на Санта — обясни спокойно Уеб — я беше накарал да обещае, че няма да ми пише и няма да ми праща вест по други. И тогава тя измисли този знак — сърце и кръст. Когато много ѝ се искаше да ме види, тя успяваше да отбележи този знак на нещо, което

знаеше, че ще попадне пред очите ми. И нямаше случай да видя знака и да не запраша още същата нощ към ранчото. Срецахме се в горичката зад малката конюшня.

— Ние знаехме това — проточи Болди, — но нищо не издавахме. Всички бяхме на ваша страна. Знаехме защо винаги държеше коня си готов. И щом видехме на багажа шкембето с кръстосаните кости, знаехме, че през нощта старият Пинто ще има да гълта мили вместо трева. Помниш ли Скъри, онзи учения обездвач? Колежанина бе, дето беше дошъл на пасбището да се лекува от пиянство. Та щом той зърнеше това клеймо „ела при своята мила“, ще махне ей така с ръка и ще каже: „Тази нощ нашият приятел Ли Андрю отново ще преплува Хелеспункт.“

— Последния път Санта ми изпрати знака, когато беше болна — каза Уеб. — Забелязах го още щом се върнах в говедарника и същата нощ Пинто пробяга четиридесет мили в галоп. Но нея я нямаше в горичката. Аз тръгнах към къщата и на прага ме посрещна старият Макалистър. „Идваш, за да бъдеш убит ли? — казва той. — Този път ще ти се размине. Току-що пратих един мексиканец да те доведе. Санта иска да те види. Влез в тази стая и поговори с нея. А после ела да поговориш и с мен.“

Санта лежеше на легло много болна. Но ми се усмихна и ръцете ни се сплетоха, и аз седнах на кревата както си бях — кален, с шпорите и кожените гащи.

„От няколко часа ми се счува тропотът на коня ти, Уеб — казва тя. — Бях сигурна, че ще дойдеш. Видя знака, нали?“ — шепне тя.

„Още щом се прибрах в говедарника — казвам аз. — Беше изписан на чувала с картофите и лука.“

„Те винаги вървят заедно — казва тя някак нежно. — Все заедно.“

„Много добра комбинация са — казвам, — особено в яхния.“

„Аз ти говоря за сърцето и кръста — казва Санта, — за нашия знак. Любов и страдание — това означават те.“

Там беше и старият доктор Мъсгроув — забавляваше се с уиски и с ветрило от палмово листо. Не след дълго Санта заспа. А докторът попива челото ѝ и ми казва: „Вие сте не лошо средство против треска. Но сега е по-добре да се измъквате, защото според диагнозата не сте нужен в големи дози. Когато се наспи, момичето ще е съвсем добре.“

Излизам и срещам стария Макалистър.

„Тя заспа — казвам му. — Сега може да ме направите на решето. Използвайте случая — оставил съм оръжието си на седлото.“

Старият се смее и ми казва: „Нямам никаква сметка да напълня с олово най-добрия управител на ранчо в Западен Тексас. Къде ще намеря после такъв? Ти, Уеб, си намислил да ми ставаш зет и аз затова искам да те надупча, но то е друга работа. Не си ти за моето семейство. Обаче за ранчото мога да те използвам, стига да не се приближаваш много до къщата. Хайде, качи се сега горе и си легни, а като се наспиш, ще поговорим пак.“

Болди Уудз нахлупи шапката Си И свали крак от седлото. Уеб стегна юздата и конят му, нетърпелив да тръгне, се разигра. Двамата еи стиснаха тържествено ръце, както е прието на Запад.

— Adios, Болди — каза Уеб. — Много се радвам, че се видяхме и си поговорихме.

Конете се втурнаха шумно — като че се вдигна ято пъдпъдъци, и двамата ездаци се понесоха към различни точки на компаса. След стотина ярда Болди спря коня си на гола баирчинка и изрева. Той се клатеше на седлото. Ако вървеше пеша, земята щеше да се завърти и да го събори. Но на седлото той беше майстор на равновесието, надсмиваше се на уискито и гледаше с презрение на центъра на тежестта.

При неговия вик Уеб се обърна на седлото.

— На твое място аз щях да бъда крал! — долетя издевателски силният глас на Болди.

В осем часа на другата сутрин Бъд Търнър се смъкна от седлото пред къщата в Нопалито и закрачи с дрънкащи шпори към чардака. Същата сутрин Бъд трябваше да подкара стадото говеда към Сан Антонио. Госпожа Йегър поливаше на чардака зюмбюлите в червената глинена саксия.

„Крал“ Макалистър беше завещал на дъщеря си много от своите положителни качества: своята решителност, своята безгрижна смелост, своята упорита самоувереност и своята гордост на монарх, който властвува над копитата и рогата. Темпото на Макалистър винаги беше алегро, а тонът му — фортисимо. И Санта бе наследила и тях, само че транспонирани в женски ключ. По външност тя приличаше в много отношения на майка си, призована да броди из други, безпределни

зелени пасбища дълго преди умножаващите се стада да бяха придали кралско величие на този дом. Тя имаше стройното здраво тяло на майка си и нейната сериозна, нежна хубост, която смекчаваше строгостта на властните макалистъровски очи и кралския заповеднически вид, наследен също от Макалистър.

Уеб стоеше в края на чардака и разговаряше с няколко помощник-управители от различните говедарници, дошли да получат нареждания.

— Добрутро — поздрави кратко Бъд. — Кому да предам говедата в града? Нали на Барбър, както обикновено?

Отговорът на такива въпроси беше прерогатив на кралицата. Тя държеше в чевръстите си пръсти всички поводи на стопанството — и покупките, и продажбите, и сметките. А грижата за добитък бе поверена изцяло на мъжа ѝ. В дните на „крал“ Макалистър Санта беше негов секретар и пръв помощник. И тя продължаваше работата си с ум и разум. Но преди тя да успее да отговори, принц-консортът се обади спокойно и решително:

— Ще откараш тази черда в оборите на Цимерман и Незбит. Преди известно време говорих с Цимерман по този въпрос.

Бъд се обърна на високите си токове.

— Чакай! — извика след него Санта. Сивите ѝ очи се втренчиха изненадано в мъжа ѝ.

— Какво значи това, Уеб? — запита тя и между веждите ѝ се появи лека бръчка. — Аз не търгувам с Цимерман и Незбит. Вече пета година Барбър изкупува от нас всичкия добитък, който пускаме за продажба. Нямам намерение да търся услугите на друг търговец. — Тя се обърна към Бъд Търнър. — Ще предадеш чердата на Барбър — отсеке тя.

Бъд гледаше безучастно каната, която висеше на чардака, пристъпяше от крак на крак и дъвчеше стрък трева.

— Аз държа тази черда да бъде предадена на Цимерман и Незбит — каза Уеб и в сините му очи блесна студен пламък.

— Глупости! — раздразни се Санта. — По-добре тръгвай веднага, Бъд, че да можеш да пладнуваш при кладенеца Малкия бряст. Кажи на Барбър, че след месец ще му пратим още едно стадо отбрани телета.

Бъд вдигна нерешително глава, погледна крадешком към Уеб и срещна неговия поглед. Уеб забеляза в очите на Бъд молба за извинение, но му се стори, че в тях се четеше и съболезнование.

— Предай чердата — каза той мрачно — на...

— Барбър — довърши рязко Санта. — И да сложим точка. Чакаш ли още нещо, Бъд?

— Не, госпожо — отговори Бъд. Но преди да тръгне, той се помая още известно време — колкото една крава да махне три пъти с опашката си: защото мъжете винаги са съюзници; и дори филистинците сигурно са се изчервили, когато са надвили Самсон по известния начин.

— Подчинявай се на господаря си! — извика саркастично Уеб. Той свали шапка и се поклони доземи на жена си.

— Ставаш смешен, Уеб — каза с упрек Санта.

— Както се полага на един придворен шут, ваше величество — отвърна бавно Уеб с престорен глас. — Какво друго очаквате от мен? Но позволете да се изкажа. Преди да се оженя за кралицата на скотовъдците, аз бях мъж. А какво съм сега? Посмешище на всички. Но ще стана отново мъж.

Санта го гледаше в упор.

— Остави тези глупости, Уеб — каза тя спокойно. — Аз никога не съм те подценявала. Нима ти се месея в ръководството на говедарниците? Но аз познавам по-добре от теб търговската страна на работата. Научила съм я от тате. Бъди благоразумен.

— Кралствата на крале и кралици — каза Уеб — не ми допадат, щом аз нямам думата в тях. Аз паса говедата, а ти носиш короната. Чудесно. Но предпочитам да бъда лорд-канцлер в някой говедарник, отколкото осмица във флоша на кралицата. Така или иначе, ранчото е твое и добитъкът ще бъде предаден на Барбър.

Конят на Уеб стоеше на коневръза. Уеб влезе в къщата и изнесе навити на руло одеялата си, които вземаше само на дълъг път, наметалото си и най-дългото си ласо, оплетено от кожа. Без да бърза, той започна да опакова всичко това върху седлото. Санта го наблюдаваше леко пребледняла.

Уеб се метна на седлото. Сериозното му, избръснато лице беше окаменяло, само в очите му трептеше твърдо пламъче.

— Близо до кладенеца Хондо в долината на Фрио има стадо крави и телета — каза той. — Трябва да се нагонят по-далеч от гората, че вълците вече издавиха три телета. Аз забравих да се разпоредя. Кажете на Симс да има грижата за това.

Санта хвана юздата на коня и погледна мъжа си в очите.

— Искаш да ме напуснеш ли, Уеб? — попита тя спокойно.

— Искам отново да бъда мъж — отговори той.

— Желая ти успех в това похвално начинание — каза тя с неочаквана студенина. После се обърна и влезе в къщата.

Уеб Йегър се отправи на югоизток по права линия, доколкото позволяваше това топографията на Западен Тексас. А достигайки хоризонта, той, изглежда, бе пропаднал в синята безбрежност, защото в Нопалито нищо вече не се чуваше за него. Дните начело с неделите се застрояваха в седмични взводове; седмиците под командата на пълнолунието сплотяваха редици в месечни роти, носейки на знамената си „*Tempus fugit*“^[2]; а месеците биеха крак към необятния лагер на годините. Но Уеб Йегър не се появяваше вече във владенията на своята кралица.

Един ден някой си Бартольмю, овчар от долното течение на Рио Гранде, което ще рече човек незначителен, наближи ранчото Нопалито и усети голям глад. *Exconsuetudine*^[3] той скоро биде настанен на обедната трапеза в това гостоприемно кралство. И от него бликнаха като поток думи, сякаш някой го бе чукнал с жезъла на Аарон. Такъв бива кроткият овчар, когато събеседниците, чиито уши не са обрасли в косми, го удостоят с вниманието си.

— Госпожо Йегър — блъбукаше той, — онзи ден видях един човек в ранчото Секо, окръг Хидалго, който също се казваше Йегър — Уеб Йегър. Тъкмо го бяха наели за управител. Един такъв висок, светлокос и не много разговорлив. Дали не ви е някакъв роднина?

— Мъж ми е — отвърна добродушно Санта. — Не са сбъркали, че са го взели. Той е един от най-добрите скотовъдци в Запада.

Изчезването на един принц-консорт рядко води до дезорганизация в монархията. Кралица Санта беше назначила за майордом на ранчото един верен свой поданик на име Рамзи, бил някога предан васал на баща ѝ. И в Нопалито всичко вървеше гладко — само тревата на обширните ливади се вълнуваше от бриза, който духаше откъм залива.

От няколко години насам в Нопалито правеха опити с английска порода говеда, които гледаха с аристократично високомерие на тексаските дългороги. Опитите се оказаха задоволителни и за синьокръвите бе определено отделно пасбище. Тяхната слава се носеше навред из прерията, додето конник стига. Останалите ферми се събуждаха една по една, потриваха очи и поглеждаха с неудоволствие дългорогите.

Така един ден един загорял от слънцето, пъргав младеж с нехаен вид и копринена кърпа на шията, накичен с револвери и съпроводжан от трима мексикански *vaqueros*^[4], пристигна на кон в Нопалито и връчи на кралицата следното делово писмо:

До госпожа Йегър — ранчо Нопалито

Уважаема госпожо,

Собствениците на ранчо Секо ми възложиха да закупя сто глави двегодишни и тригодишни крави от съсекската порода, с каквито Вие разполагате. Ако можете да изпълните тази поръчка, моля, предайте кравите на приносителя на това писмо. Чекът ще Ви бъде изпратен незабавно.

С уважение: Уебстър Йегър, управител на ранчо Секо

Търговията си е търговия, дори — за малко щях да напиша „особено“ — в едно кралство.

Още същата вечер сто глави добитък бяха прибрани от пасбището и затворени в краварника до ранчото, за да бъдат предадени на другата сутрин.

Дали когато нощта се спусна и къщата притихна Санта Йегър се е хвърлила на леглото и е притискала това делово писмо до гърдите си, ридаяйки и шепнейки името, което гордостта (нейната или неговата) не ѝ позволяваше да произнесе толкова дни? Или с присъщата си деловитост е подредила писмото при другите книжа, запазвайки спокойствието и силата си на кралица?

Гадайте, ако имате такова желание; ала кралското достойнство е свещено; и всичко е скрито зад завесата. Но все пак някои неща ще ви се изяснят.

В полунощ Санта, облечена в тъмна, проста дреха, се измъкна тихичко от къщата. Тя се спря за миг под дъбовете. Над прерията се стелеше мъглявина и луната, чиято светлина се разтваряше в неосезаемите бягащи валма, изглеждаше бледооранжева. Но присмехулници свирукаха на всеки клон, хиляди цветя насищаха с дъха си въздуха, а на близката полянка лудуваше цяла детска градина от призрачни зайчета. Санта обърна лице на югоизток и изпрати въздушни целувки в тази посока — защото нямаше кой да я види.

После тя забърза мълчаливо към ковачницата на петдесетина крачки от нея. Какво е правила там, можем само да се досещаме. Но огнището се разгоря и се разнесоха леки удари на чук, каквито вероятно може да се чуят, когато Купидон точи стрелите си.

След малко тя излезе. В едната си ръка държеше за дръжката някакъв предмет със странна форма, а в другата малък мангал — от онези, които употребяват за дамгосване на говедата. Осветена от луната, тя притича до краварника, гдето бяха вкарани съсекските крави.

Санта отвори вратата и се вмъкна в краварника. Повечето от съсекските крави бяха тъмnochервени. Но между тях се открояваше една млечнобяла.

И ето че Санта отърси от рамото си нещо, което не бяхме забелязали досега — въжено ласо. Тя нагласи примката в дясната си ръка, нави останалата част на лявата и се намъкна посред кравите. Целта ѝ беше бялата крава. Санта метна ласото, но то закачи единия рог и се изхлузи. При второто мятане ласото се уви около предните крака на животното и то се строполи тежко на земята. Санта се хвърли като пантера към кравата, но тя се изправи, пресрещна я и я повали като стръкче трева.

Санта заметна още веднъж. Разтревожените добичета се блъскаха в плътна маса покрай оградата. Този път успя; бялата крава пак падна на земята и преди да успее да се вдигне, Санта бързо върза ласото за дирека и се хвърли с кожени пранги към нея.

За минута (което още не е рекордно време) краката на добичето бяха вързани и Санта, запъхтяна и отмаляла, се подпря на стената пак

само за минута.

После прибягна бързо до мангала, оставен до вратата, и взе нажеженото до бяло клеймо със странна форма.

Ревът на дълбоко обидената бяла крава, когато желязото се допря до нея, би трябвало да разбуди слуховите нерви и съвестите на спящите наблизно поданици на Нопалито, но това не стана. И в дълбоката нощна тишина Санта прелетя като птица до къщата, тръшна се на леглото и зариде — зариде, сякаш кралиците имат същите сърца, каквито имат жените на простите фермери, зариде, сякаш бе готова на драго сърце да направи крале принц-комсортите, стига те да се върнат иззад далечните хълмове.

На сутринта пъргавият, запищовен младеж и неговите vaqueros подкараха чердата съсекски говеда през прериите към ранчо Секо. Дотам имаше деветдесет мили — шест дена път със спиранията за паша и водопой.

Добичетата пристигнаха в ранчо Секо по здрач и бяха приети и преброени от отговорника на ранчото.

На другата сутрин в осем часа един конник изскочи от гъсталаците край Нопалито. Той слезе от коня с мъка и закричи със звънящи шпори към къщата. Запененият му кон изпръхтя тежко, поолюля се, клюмна глава и затвори очи.

Но не жалете напразно дорестия петнист Белсхазар. Този рекордьор на дълги разстояния и до ден-дневен пасе из конското пасбище на Нопалито неоседлаван, глезен и обичан от всички.

Едва държейки се на крака, конникът влезе в къщата. Две ръце се обвива около врата му и някой, с глас на жена и на кралица, възкликна:

— Уеб... О, Уеб!

— Показах се негодник — каза Уеб Йегър.

— Шшшт — спря го Санта. — Видя ли го?

— Видях го — отвърна Уеб.

Какво искаха да кажат, един бог знае. Но и вие ще разберете, ако сте чели внимателно буквара на събитията.

— Бъди кралица — каза Уеб — и забрави случилото се, ако можеш. Аз се държах като жалък който.

— Шшшт! — спря го пак Санта и сложи пръст на устните му. — Тук няма кралици. Знаеш ли коя съм аз? Санта Йегър — първа дама на кралската спалня. Ела с мен.

Тя го помъкна от чардака към стаята вдясно. В нея имаше люлка, а в люлката бебе — червендалесто, буйно, красиво бебе, което бърбеше нещо неразбираемо и най-нахално плюеше на цял свят.

— Няма кралица в това ранчо — повтори Санта. — Погледни краля. Има твоите очи, Уеб. На колене и гледай негово височество.

Но на чардака се чу звън от шпори и отново се появи Бъд Търнър със същия въпрос, който беше задал близо преди година.

— Добрутро. Говедата са вече на пътя. При Барбър ли да ги откарам или...

— Ба-ба-ба-ба-ба-ба! — закреця кралят в люлката, като размахваше юмруци във въздуха.

— Подчинявай се на господаря си, Бъд — каза Уеб Йегър, както бе казал преди година, и се ухили до уши.

Това е всичко. Остава само да споменем, че когато старият Куин, собственикът на ранчо Секо, излезе да огледа съсекските говеда, които беше купил от Нопалито, той попита новия си управител:

— Какво е клеймото на ранчо Нопалито, Уилсън?

— „С“ — черта „Й“ — каза Уилсън.

— И аз така знам — рече Куин. — Но погледни тази бяла крава, тя има друго клеймо — сърце с кръст в средата. Какво е това клеймо?

---

[1] Приятели (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Времето лети (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Според обичая (лат.). — Б.пр. ↑

[4] Каубои (исп.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.